

Oponentský posudek k diplomové práci Kamily Dohnalové Současné evropské celovečerní animované filmy pro dospělé

Na této diplomové práci oceňuji již samotnou volbu tématu a aktuálnost realizovaného výzkumu. Celovečerní animovaný pro dospělé začíná hrát čím dál tím větší roli nejen ve světě, ale i v ČR, kde se do něj pouští či se na jeho realizaci připravuje čím dál více autorů a autorek.

Oceňuji, že je na práci patrné, že autorka strávila hodně času se získáváním relevantních statistických dat a tato přehledová data (ať už se jedná např. o návštěvnost či rozpočty jednotlivých filmů) vytvářejí důležitý kontext, na kterém autorka dále staví.

Jako smysluplný mi v tomto případě přišel i úvodní historický přehled vývoje celovečerní animované tvorby, protože autorka na něm názorně na několika místech ilustruje diametrální rozdíl mezi krátkometrážní a celovečerní animovanou formou a vývoj jejich odlišných vztahů s publikem. Bývá častým nešvarem teoretických prací zaměřených na animaci, že tuto rozdílnost ignorují a snaží se obě tyto formy tzv. „házet do jednoho pytle“. O to více je přínosné, že se autorka vůči tomuto vytyčila již v názvu své práce a dále i v textu, když si za pomoci několika jasně daných faktorů pevně metodologicky definovala rámec svého výzkumu (doba vzniku, rating atd.).

Za nejsilnější pasáže práce potom považuji ty, v nichž autorka vychází přímo ze své producentké perspektivy a zkušenosti a zamýšlí se (a dává do hlubších souvislostí) např. význam koprodukcí v současné celovečerní animační tvorbě, roli animačních (i neanimačních) festivalů nebo také nutnosti ustanovovat si vždy předem cílové skupiny filmu.

Pokud bych pak měla na druhou stranu práci něco vytknout, asi bych upozornila na místy rušivé osobní poznámky (či náznaky) ohledně kvality jednotlivých snímků. Mám na mysli např. zmínku o „velkolepém“ filmu Malá z rybárny či naopak vyzvedání filmu Malý pán („je radost sledovat“). Určitě netvrdím, že subjektivita nemá v humanitních výzkumech místo, jen je třeba s ní pracovat systematictěji a transparentněji (uvést např. vlastní pozici v situaci – tzv. pozicionalitu anebo jednotlivé osobní postřehy lépe zdůvodnit, vyargumentovat, uvést do kontextu). V opačném případě mohou, obzvláště v práci silně vystavěné na statistických údajích, působit trochu rušivě a vlastně není ani za potřebí v tomto kontextu o kvalitě/nekvalitě jednotlivých snímků mluvit – není to předmětem této práce.

Výše zmíněné jsou ale pouze okrajové výtky. V celkovém pohledu převládá vysoká kvalita práce, s přínosnou (a ne tolik častou) perspektivou producentky, vystavěnou na kvalitním sběru dat. Dovedu si jednoduše představit, že by tato práce mohla do budoucna posloužit jako referenční rámec pro mnoho bakalářských i diplomových prací studentek a studentů animace, kterým často podobná data i metodologická pevnost výzkumu chybí. Tuto diplomovou práci tedy doporučuji jednoznačně k obhajobě.

Eliška Děcká

V Praze 20. 9. 2017